

ΠΛΕΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Λιοσίων
Ἀριθ. 32
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΑΕΙΜΟΣ ΚΙΝΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

Σ. Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

Ἐκαστον φύλλον τιμ. λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α' ΦΥΛΛΟΝ 6^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 2
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » ΦΡ. ΧΡ. 2

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

Πλησίον τῆς τραπέζης του ἐκάθητο ὁ Ἰωάννης Σεβῆρος. Ἡ ταραχὴ ἣτις κατεῖχε τὴν ψυχὴν του ἦτο ἐξωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον εἶχε γηράτη πολὺ περισσότερον παρ' ὅτι ἀπῆλθον τὰ ἐξήκοντα ἔτη του. Μερικαὶ ἐμπορικαὶ ἀποτυχίαι του, ἡ ἀπώλεια συζύγου τὴν ὁποίαν ὑπεραγάπη, ἰδοὺ ἡ αἰτία. Τώρα ὅμως τὸ αἴτιον τῆς ταραχῆς καὶ τῆς ἀμφιβολίας του ἦτο ἄλλο. Ἐμπρὸς του ἔκειτο ἓνα βιβλίον κλειστὸν μὲ πράσινα ἐξώφυλλα, τὸ ὁποῖον ἐφάνετο ἀπὸ τὴν σκόνιν ποῦ ἐπεκάθητο εἰς αὐτό, ὅτι πολὺ καιρὸν εἶχε νὰ ἀνοιχθῆ. Ναί· τὸ βιβλίον αὐτὸ ἦτο ἡ αἰτία τῆς ταραχῆς του. — Νὰ τὸ ἀνοίξω; ἐψιθύριζε πλησιάζων τὴν χεῖρά του, ἀλλ' ἀμέσως τὴν ἀπέσυρεν. Ἐνεθυμῆτο ὅτι αὐτὸ ἐγίνετο ἡ αἰτία νὰ ἀποθάνῃ πολὺ δυστυχῆς ὁ γείτων του Μάρκος. «ὦ αὐτὸ τὸ κατηραμένον βιβλίον ποῦ θὰ βροῖτε στὸ συρτάρι μου, ἔλεγε μὲ σήμεσις ποῦ ἀφῆκε ὁ Μάρκος ἀποθνήσκων, μὲ ἔκαμε νὰ πεθαίνω αὐτὴ τὴν στιγμὴν. Κυττάξετε εἰς τὸ ἐξώφυλλον νὰ ἰδῆτε τὰς ὑπογραφὰς εἴκοσι ἀνθρώπων — ἡ τελευταία εἶνε ἡ ἰδική μου — οἵτινες ἀπέθανον κακῆν κακῶς, ἐπειδὴ εἶχον τὴν ἀφροσύνην νὰ ἀνοίξωσι καὶ νὰ διαβάσωσι — ἀλλοίμονον σ' ὅποιον διαβάσει — τὰ ὅσα γράφει τὸ βιβλίον αὐτὸ ποῦ μπορεῖ δικαιοτάτα νὰ τὸ ὑπολάβῃ κανεὶς ὅτι εἶνε μαγικόν». Πῶς λοιπὸν ὕστερον ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον αὐτὸ ποῦ τὸ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ Μάρκου; Ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ἦτο ἡ περιέργειά του ὁ κίνδυνος τὴν κατηύναζε. Πολλαῖς φοραῖς ὤρμησε νὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ ἄλλαις τόσαις ἐτραβίχθη τρομασμένος. — Ἐχω παιδιὰ ἐψιθύρισε καὶ ὀφείλω νὰ ζήσω δι' αὐτά. Μὰ πάλι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς αὐτὸ τὸ βιβλίον ἔχει τόση δύναμις ἐπάνω του ὥστε νὰ μὲ καταστρέψῃ. Καὶ ὅμως εἴκοσι ὑπογραφαὶ γραμμέναι μὲ κόκκινον μελάνιν στὸ πράσινο ἐξώφυλλον πόσα δὲν λένε... Καὶ συγχρόνως ἤρπασε τὸ μαγικὸ βιβλίον — οὕτω τὸ ὠνόμαζε — καὶ τὸ ἔκρυψε στὰ κατὰβαθρα τοῦ συρταρίου του, καὶ τὸ ἐκλείδωσε καλά, ἐπειδὴ ἐφοβόταν, καὶ

δικαίως μήπως, τὸ ἀνοίξῃ ἡ κόρη του ἡ Ἐκνθοῦλα μὲ τὰ ὄρατα μαλλάκια τὰ ὀλόξανθα — καὶ τὸ διαβάσει. Καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε ἄλλη μία φορὰ νὰ ἰδῆ ἂν εἶνε κλειδωμένον τὸ συρτάρι, ἔφυγεν ὁ κελὸς πατέρας ἤσυχος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα φόβον νὰ ἰδῆ ἡ Ἐκνθοῦλα τὸ μαγικὸ βιβλίον μὲ τὰ πράσινα ἐξώφυλλα.

Δὲν ἐπέρασαν πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ἡ θύρα τοῦ κ. Σεβῆρου ἐκτυπᾶτο ἀπὸ κάποιον ἐπισκέπτην. — Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε ὁ ἀγαπητός μου φίλος κ. Πεντέξης σκέπτεται ὁ Οἰκοδεσπότης. Καὶ τῶ ὄντι ἡ ὑπερέτρια ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ γραφείου τῆ λέγει — Ἀπὸ τῆς γρύλλιας κύριε εἶδα ἓναν ἄνθρωπον μὲ κίτρινα ῥιγέ ῥοῦχα, μὲ ψιλὸ καπέλο, μὲ μιά χονδρὴ μαγγοῦρα σὰν ῥόπαλο καὶ μὲ πρόσωπο... δὲν τὸ εἶδα, ἀλλὰ μοῦ φρίνεται σὰν τὰ ῥοῦχά του θὰ εἶνε κι' αὐτό. — Μαρωρὴ μήπως κύτταξες τὰ αὐτιά του; — ὦ, κύριέ μου· ναί. — Τρέξε γλήγωρα νὰ ἀνοίξῃς. Εἶνε ὁ φίλος μου, ὁ λατρευτός μου φίλος Πεντέξης. Πῶς ἐπιπρῶ νὰ τὸν ἴδω. Τί κελὸς φίλος. Τί... Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὰς ἐπιφωνήσεις του, διότι ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ τὸσον ἀγωνιακῶς ἀναμενόμενος κ. Πεντέξης ἤρχισε νὰ ἐμφανίζεται. Οἱ δύο φίλοι ἐχαιρετίσθησαν ἐγκαρδίως καὶ ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν σιγαλὰ — Ναί, φίλε μου ἔλεγεν ὁ κ. Πεντέξης, ἓνα ταξειδάκι ἕως εἰς τὴν Βραζιλίαν δὲν τὸ θεωρῶ καὶ τὸσον δύσκολον, ὅταν σκέπτομαι τὰ πλούτη ποῦ θὰ φέρωμε ἀπὸ ἐκεῖ. Αἱ καφεφυτεῖαι ποῦ θὰ καλλιεργήσωμε θὰ μᾶς κάμουν πλουσίους. Κανεὶς Εὐρωπαῖος δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ, ἐξαιτίας — τοῦ κίτρινου πυρετοῦ συνεπλήρωσεν ὁ κ. Σεβῆρος. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ὁ κ. Πεντέξης ἐμειδίασε, μὲ ἦθος ἀνθρώπου ποῦ ἐσκέφθη καλῶς ὅλα πρὶν ἀναλάβῃ μίαν ἐπιχείρησιν καὶ ἔλαβεν ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα — ὁ κίτρινος πυρετός; ἀλλὰ... (Ἐδῶ ὁ ὀμιλητὴς ἐκύτταξε περίεξ μήπως τοὺς ἤκουε τις καὶ ἐξηκολούθησε μὲ ὕφος ὅπερ δὲν θὰ εἶχε οὐδὲ λοχίας τοῦ πεζικοῦ!)

Ἄλλὰ αὐτὸ τὸ μπουκάλι; Καὶ συγχρόνως ἐξέβαλλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν φιάλην

πλήρη βυστού — "Εν κοχλιάριον τὴν ἡμέραν καὶ οὐδεὶς φόβος τοῦ κιτρινοῦ πυρετοῦ ὑπάρχει. Ὁ οἰκοδεσπότης ἔμεινε κεχνηνός, καὶ μόλις κατορθώνει νὰ ἐρωτήσῃ — Καὶ ποῦ τὸ ἐπέτυχες αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ βυστό; — "Αλλοτε θὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἱστορίαν σου. Ἡ συνομιλία των περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ δὲν διήρκεσε πολὺ, ἕνεκα τῆς ἐμφανίσεως τῆς θυγατρὸς τοῦ οἰκοδεσπότη. Ὁ κ. Πεντέξης μόλις τὴν εἶδεν εἰς τὴν θύραν, διευθετεῖ τὸ ἐνδυμὰ του, τὴν κόμην του, καὶ προσπαθεῖ νὰ λάβῃ στάσιν ὅσον τὸ δυνατὸν βρωμιακὴν. Ἀλλὰ συμβαίνει πάντοτε αἰ προσποιητικὰ στάσεις καὶ λέξεις νὰ ἀποτυγχάνωσι. Διὰ τοῦτο εἰς τὸν χαιρετισμὸν του, εἰς τὰς τυπικὰς φράσεις, τὰς ὁποίας εἶχε προσχεδιάσῃ ἀπέτυχε καθ' ὁλοκλήριον. Ἀμνηχανία μεγάλη τὸν κατέλαβε καὶ ἤρχισε νὰ τειριτίζῃ ἕναν ἀπυνάστητό ἦχο. Τὸ πρόσωπό του ἦτο ὠρόγατον. Καὶ ὁ κίτρινος πυρετὸς ἂν τὸν κατελάμβανε δὲν θὰ ἦτο εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν. Λοιπὸν δεσποινίς . . . πῶς . . . πῶς . . . ἔχετε; Κατώρθωσε νὰ ψελλίσῃ — Ὁραία κύριε, ἀπήντησε μετὰ τὴν χαριτωμένην καὶ μαγικὴν φωνὴν τῆς ἡ Ξανθοῦλα — Μήπως . . . μήπως . . . ἐνοχλεῖσθε δεσποινίς ἀπὸ τὴν ζέστην; Ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐνόησατε βεβαίως τὴν ἀμνηχανίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο ὁ ἐπισκέπτης. Ἀλλὰ πῶθεν προήρχετο ἡ παραγῆ εἰς τὸν ἐπιχειρηματίαν τῆς Βραζιλίας; Ἡ λύσις εἶνε ἀπλουστάτη. Ἠγάπα τὴν Ξανθοῦλαν. Τὴν ὠραία θυγατέρα τοῦ κ. Σεβήρου, ποῦ ὄλοι ἐθαύμαζαν τὴν ὠραιότητά της, καὶ τὰ γαλανὰ της μάτια, ποῦ ἐφαίνοντο πῶς ἦσαν δύο ἀστέριαι τοῦ οὐρανοῦ. Πρέπει νὰ τὸν κατακρίνομεν δι' αὐτό; Μήπως ἠδύνατο αὐτὸς νὰ ἐκδιᾶσῃ τὴν καρδίαν του; "Ας μὴ τὸν κατηγορῶμεν λοιπὸν, ἀλλὰ μάλλον ἄς τὸν λυπούμεθα καὶ ἄς τὸν συμπαθῶμεν, διότι ὁ ἔρωσ του δὲν θὰ καταλήξῃ ἐκεῖ ποῦ ἐστρέφοντο τὰ ὄνειρά του, ποῦ ἐπλεκε τὴν νύκτα, κάτω ἀπὸ τὰ ἀστέριαι τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ Ξανθὴ ἀπὸ πολὺ καιρὸν ἠγάπα μετὰ ὅλη τῆς τὴν καρδίαν, ὅπως ἀγαπᾷ πάντοτε δεκακοκταετίς ἡλικίας, ποῦ νοιώθη γιὰ πρώτη φορά τὸ εὐγενέστερον αἰσθημα. Ἦτο ὁ πρῶτος τῆς ἔρωσ. Κάποτε μίαν νύκτα τοῦ Ἰουλίου ἐκάθητο μετὰ τοῦ πατρὸς της εἰς τὴν ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου. Ἐκεῖ ἐγνώρισε τὸν Αὐγουστον ἕνα νέον περὶ τὰ τέσσαρα ἔτη μεγαλύτερον κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ μετὰ συμπαθῆ φυσιογνωμίαν, καὶ τίς γνωρίζει ποῖα ἄλλα προτερήματα νὰ ἔβλεπεν εἰς αὐτόν, τὰ ὁποῖα ἄλλος ὀφθαλμὸς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ. Τὸν ἠγάπησε. Δὲν ἠρώτησε οὔτε τὸ ἐπάγγελμά του οὔτε τὸ ὄνομά του, οὔτε τὴν καταγωγὴν του. Μάλιστα οὔτε τῆς ἐπῆλθε ποτὲ τοιαύτη σκέψις. Ἀρκεῖ πῶς ἔμαθεν ὅτι ἐκαλεῖτο Αὐγουστος. Τί ἄλλο πλέον ἤθελε νὰ μάθῃ;

Ὁ νέος οὗτος ἦτο ἐκ καλῆς οἰκογενείας καὶ εἰργάζετο εἰς τὸ λογιστήριον τραπέζης τινός. Καὶ καὶ αὐτὸς ἠγάπησε τὴν Ξανθοῦλα μετὰ ὅλη τὴν καρδίαν καὶ ἡ ἐνθουσία της ἀπέτελε τὴν ὠραιότεραν τοῦ σκέψιν. Ἐκτοτε παρήλθον ἀρκετοὶ μῆνες καὶ ὁ ἔρωσ των καθ' ἑκάστην γινέσκειτο.

Δὲν θέλω νὰ ὑμνήσω τὴν ἐρωτικὴν ζωὴν ποῦ διήρχοντο. Τὰ ὄνειρα, τοὺς πόθους, τοὺς φόβους καὶ τὰς ἐλπίδας των. Διότι συλλογίζομαι μίαν εὐγενῆ ὑπαρξίν, ἣτις ἐνῶ οἱ ἄλλοι χαίρονται αὐτὴ στεναρίζει, καὶ τοὺς στεναγμοὺς της ἀκούουν τὰ μαῦρα σύνεφα ποῦ διέρχονται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλόν της. Δὲν δύναμαι νὰ εὐρω τὸν αἴτιον τοῦ κακοῦ. Πταίει ὁ πτωχὸς ἐπιχειρηματίας τῆς Βραζιλίας διότι ἠγάπησεν; Ὁχι. Πταίει ἡ Ξανθοῦλα διότι δὲν τὸν ἠγάπησεν; Ὁχι. Πταίει ὁ Αὐγουστος διότι ἠγάπησεν τὴν Ξανθὴν; Ὁχι. Ποῖος λοιπὸν θὰ εἶνε τὸ θῆμα τῆς εἰμαρμένης; Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν ἔμπορον τῆς Βραζιλίας. Ἰδοὺ λοιπὸν διατί δὲν ὑμῶν τὴν εὐδαίμονα ἐρωτικὴν ζωὴν ποῦ διήρχοντο, οὐδὲ παραθέτω ἔστω καὶ μίαν λέξιν ἀπὸ τὰς πληρεῖς αἰσθημάτων ἐπιστολὰς ποῦ ἀντήλλασσον, ποῦ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ἐὰν τῆς ἐδιάβαζε, ὅτι δὲν τὰς ἔγραψε χεῖρ ἀνθρώπινον, διότι ἀγγελικὸν ἄρωμα ἐξεχύνετο ἀπὸ αὐτάς.

Οὐδὲν δύναται νὰ καταστήσῃ τὴν ψυχὴν εὐγενῆ, αἰσθηματικὴν καὶ γενναίαν εἰμὴ ὁ ἔρωσ. Ὁ, σεις οἵτινες ἀληθῶς ἠγαπήτατε εἰπέτε ἐὰν ἔχω δίκαιον λέγων οὕτω, διότι ἴσως καρδίαι ἀνερώτευται νὰ μὴ με πιστεῦσωσιν. Δυστυχῆ ἔμπορε, θέσε φραγμὸν εἰς τὰ αἰσθηματὰ τῆς καρδίας σου καὶ ἀνχώρησε μακρὰν. Διέλθε βουνά, ποταμούς, καὶ θάλασσας μήπως λησμονήσης. — Ἐὰν λησμονοῦνται τοιαῦτα αἰσθηματὰ — καὶ εὐρεῖς τὴν πρῶτην σου εὐτυχίαν. Μὴ ἐλπίζε ἀπὸ τὴν Ξανθὴν, διότι καθὼς καὶ σὺ θὰ ἐνόησες, ἀγαπᾷ τὸν Αὐγουστον μετὰ ἀγάπην αἰωνίαν. Μὴ ζητεῖς νὰ εὐρὴς παρηγορίαν ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν παρελθούσης εὐτυχίας, διότι ἡ δυστυχία σου θὰ αὐξήσῃ. Ζήτησε τὴν λήθην καὶ ἀπὸ αὐτὴν μόνον ἐλπίζε. Ἰδρυσον βωμὸν εἰς αὐτὴν καὶ λάτρευσε τὴν, διότι ἐὰν ἔλθῃ εἰς σὲ εἶσαι σφισμένος. Ἀπόφευγε τὸ ἔρα διότι θὰ σοὶ ἐνθυμίσῃ τὰ ῥόδα. Ἀπόφευγε τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν διότι θὰ σὰς ἐνθυμίσῃ ἐκείνην. Ἀπόφευγε τὴν γλυκεῖαν λάμψιν τῶν ἀστέρων, διότι θὰ σοὶ φέρῃ εἰς τὸν νοῦν τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ὀφθαλμῶν της. Μὴ περιπατήσης ποτὲ εἰς δρομίσκον λειβαδίου, ἐν μέσῳ πυκνῆς βλαστήσεως ὅπου ἀκούεται τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν, ὁ ψιθυροῦ τοῦ βουακίου, τὰ φιλήματα τῶν χρυσαλλίδων, τὸ ἄσμα τοῦ ἔρωτος, διότι ἴσως ἐνθυμηθῆς ὅτι κάποτε περιεπάτησες εἰς τοιοῦτον μέρος, ἀλλ' ὄχι μόνος.

Ο ΔΥΩΝ ΗΛΙΟΣ

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε τὰ δύση καὶ ὁ δριζὼν ἦτο χρυσομένος. Σ' ἕνα λιθάρι στὸν ἀγρὸ εἶχε καθίσθῃ, εἰς γέρον εἰς τὴν δύσιν ἐστραμμένος.

Ἦτο ποιμὴν. Πλὴν πάν' αὐτοὶ οἱ χρόνοι θίαν πτωχός, μὰ ἄξιο παληκίρι, σὸν ἔβλεπε ἡ ἐσπέρα νὰ σιμῶνῃ, χτυποῦσε τὴν φλογέρα του μετὰ χάρι.

Τώρα 'νε πλούσιος, ἀλλὰ ἔχει γηρόσει. Τώρα παπποῦ τὸν κράζουν τὰ ἐγγόνια. Γι' αὐτὸν πιά ἡ ζωὴ ἔχει περάσει, σὸν φύγατε τῆς γιότης του τὰ χρόνια.

Ἡ ἡμέρα ποῦ κοντεύει νὰ τελειώσῃ, πῶς θέλει τὴν ἡμέρα ποῦ ἀρχίζει. . . Ὁ θάνατος σὲ λίγο θὰ σιμῶσῃ, μ' αὐτὸς, ὅπως ὁ δίκαιος, ἐλπίζει.

Ὁ ὦρα αἰωνία! Νὰ τὰ ἔρη, ἡ θάλασσα ἡ φύσις σιωπαίνει. Ὁ Γέρον πιά τὴν δύσιν ἰθεοῦρει, κί' ὁ ἥλιος τὸν γέρο ποῦ πεθαίνει. . .

(Παράφρασις)

Μάξιμος Κίνας

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Πλησίασε ἔγιε πάτερ. Θέλω νὰ σοὶ διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν ἣτις βαρύνει τὴν συνείδησίν μου τόσα ἔτη, καὶ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἄλλος γνωρίζει εἰμὴ ἐγὼ καὶ ὁ Θεός. Τώρα ποῦ εὐρίσκομαι εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου καὶ ἀνχωρῶ διὰ πάντοτε ἀπὸ τὸν κόσμον, αἰσθάνομαι τὰ στήθη μου νὰ ἐξογκοῦνται ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν, καὶ διὰ πρῶτην σχεδὸν φοράν μοὶ φαίνεται ὅτι μεγάλως ἠμάρτησα.

Ναί, ἀλλ' ἀκουσε πάτερ μου πῶς ἠμάρτησα. Ἠγάπων μίαν ὠραίαν νέαν, ἐν ῥόδον τοῦ κήπου, ἐν ἄστρον τοῦ οὐρανοῦ. Ὅταν διηρχόμην κάτωθεν τῶν παραθύρων τῆς ἡμῆν εὐτυχίης, καὶ ὅταν τὴν ἔβλεπον ὀπίσθεν τῶν παραπετασμάτων, ὦ, τότε δὲν ἀντήλασσον τὴν στιγμὴν ἐκείνην μετὰ τὰ πλούτη τοῦ κόσμου. Τὴν ἡμέραν ὀλοκλήρον διηρχόμην πλέκων ὄνειρα μέχρι τοῦ καταγάλανου οὐρανοῦ.

Ἐνόμιζον ὅτι ἡ εὐτυχία μου δὲν θὰ τελειώσῃ ποτὲ. ὅτι οὐδὲν θὰ ἐτάρασσε τὴν γαλήνην τῶν ὀνείρων μου, Ἀλλ' ἠπατόμην. Ἡ ἀπαισία ἡμέρα τῆς δυστυχίας μου ἐφθασεν. Ἐθε νὰ

Πολὺ βαρεῖα ἐφάνη εἰς τὸν κ. Πεντέξην ἡ σκέψις ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπολέσῃ καθεὶ ἐλπίδα ἀπὸ τὴν Ξανθὴν. Καὶ ὅμως τοῦ τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ της καθ' ἑαυτὸν. — Ἡ κόρη μου ἀγαπᾷ ἕνα ὑπάλληλον τῆς τραπέζης. ἕνα πολὺ καλὸν νέον καὶ δὲν ἔχω λόγον νὰ ἀντιτείνω εἰς τὸ συνοικέσιον αὐτό. Σημειώσατε δὲ ὅτι ὁ κ. Σεβήρος ποτὲ δὲν ὑπόθετεν ὅτι ὁ ἐπιχειρηματίας τῆς Βραζιλίας ἠγάπα τὴν θυγατέρα του, διὰ τοῦτο τῷ ἐζήτησε καὶ τὴν γνώμην του περὶ τοῦ συνοικεσίου αὐτοῦ. Ὁ κ. Πεντέξης ἀπήντησεν — Ἀποῦ ἀγαπῶνται. . . Δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ σκληρότερον μαρτύριον τούτου. δηλαδὴ νὰ ἐρωτοῦν τινὰ ἐὰν ἐγκρίνῃ τὸν γάμον μετ' ἄλλου τῆς κόρης ποῦ ἐλάτρευσε. Μίαν πάλιν ἡμέραν ὁ οἰκοδεσπότης τῷ λέγει — Πολλοὶ ζητοῦν τὴν κόρη μου εἰς γάμον. Μὰ εἶνε τόσον ὠραία; — ὦ, πολὺ, ἀπήντησεν ὁ κ. Πεντέξης. Κάποτε πάλιν τῷ εἶπεν — Ἀλήθεια δὲν σοῦ ἔκκαμα ἀκόμη λόγον γιὰ ἕνα βιβλίον μετὰ πράσινα ἐξώφυλλα, ἕνα μαγικὸ βιβλίον. Καὶ τοῦ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ μαγικοῦ αὐτοῦ βιβλίου. Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ ἐπισκέπτης ἐχαμογέλασε καὶ ἠρέσθη νὰ εἴπῃ — Παραμύθια! — Καὶ ἡ εἰκοσι ὑπογραφαῖς — Παραμύθια κί' αὐταῖς. Καὶ συγχρόνως ἐζήτησε ἐπιμόνως τὸ βιβλίον αὐτὸ νὰ τὸ ἀνοίξῃ ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸ δώσῃ ὁ οἰκοδεσπότης, δι' ἄσχυρίζομενος, ὅτι δὲν θέλει νὰ γίνῃ αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ φίλου του. Ἐν τούτοις ὅταν ὁ κ. Πεντέξης κατῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν ἠκούσθη ὑπὸ ἐνὸς διαβάτου νὰ ψιθυρίζῃ, ἐνῶ ἐπορεύετο εἰς τὴν οἰκίαν του — Καλλίτερα νὰ με καταστρέψῃ τὸ μαγικὸ βιβλίον μετὰ τὰ πράσινα ἐξώφυλλα. Καὶ ὁ αὐτὸς διαβάτης τὸν εἶδεν νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀκομιναίου καὶ νὰ κυττάξῃ μετὰ πολλὴν φιλοστοργίαν τὰ παράθυρα οἰκίας τινός, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς ἐκπλήξιν τὸν παρακολουθοῦντα αὐτὸν διαβάτην. Ὅστις ἦτο γείτων του καθὼς ἐγνώριζεν ὅτι ἐκεῖ κατοικεῖ μία νεαρὰ χήρα. Ἀπὸ ἐκεῖ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐξηγάγεν ἀπὸ τὸ συρτάρι του μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἀνεγίνωσκεν ὀλοκλήρους ὥρας, ἂν καὶ δὲν περιεῖχεν περισσοτέρους ἀπὸ πέντε στοίχους. Κατόπιν ἀπεφάτισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πρακτορεῖον ὑπερωκεανείου ἐταιρίας διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας τινάς. Ὅταν ἐξήρχετο ἦτο τόσον ἀφηρημένος, ὥστε μόλις ἐχαίρησε τὰς διαφόρους συνοίκους οἵτινες ἀδιακρίτως ἡλικίας καθήμεναι εἰς τὴν αὐλὴν ἐφλυάρου. Ὅταν δὲ ἐξῆλθεν τῆς αὐλῆς, αὐταὶ εἶπον ἐν χορῷ. — Καμμία κληρονομία θὰ τοῦ ἔτυχε, διότι ἔγινε πολὺ ὑπερήφανος. Πηγαίνων εἰς τὸ πρακτορεῖον διῆλθε πάλιν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀκομιναίου.

Ἐπεταί τὸ τέλος.

Μάξιμος Κίνας.

μη εξημέρωνεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη δι' ἐμέ. Κκχὸς δαίμων ἐζήλευσε τὴν εὐτυχίαν μου καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὲ κάμῃ πολὺ δυστυχῆ. Καὶ τὸ ἐπέτυχεν. Μὲ ἐπληροφόρησε δι' ἀνώνυμου ἐπιστολῆς ὅτι ἡ κόρη ποῦ ἀγαπούσῃ δὲν ἦτο πιστὴ εἰς ἐμέ. «Δίελλε τὴν δεκάτην νυκτερινὴν ὥραν ἀπὸ τὴν Λεωφόρον Ἀλεξάνδρας ὅπου θὰ συναντήσῃς ἐν ζευγὸς γνωστὸν σοι». Οὕτω μοὶ ἔγραψεν. Οὐδέποτε ὑπόπευσα τὴν κόρην ποῦ ἠγάπων, τὸ ῥόδον ποῦ ἐλάτρευσα.

Ἐπέρασα ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ὠρισθεῖσαν ὥραν. Εἶθε ἡ γῆ νὰ ἤνοιγε καὶ νὰ μὲ κατέπινε πάτερ μου, εἶθε νὰ ἔχαναν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, διὰ νὰ μὴ ἴδω — Ὡ ἀλγεῖν ἠνθῶν ποῦ μέχρι τῆς ἐπιθανατίου κλίνης σπαράσσεις τὴν καρδίαν μου — διὰ νὰ μὴ ἔβλεπον ἐκείνην εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνός μηδαμινοῦ, τὸν ὅποιον ἐθεώρουν φίλον, καὶ εἰς τὸν ὅποιον ὡς ἀδελφὸν εἶχον ἐκμυστηρευθῆ τὴν ἐρωτᾶ μου. Οἱ πόδες μου ἐκλονίσθησαν. Τὸ λογικὸν μου ἐσάλεψε, καὶ δὲν ἐγνώριζα τί ἔκαμα... Ὁρμησα ὡς τρελλὸς ἐναντίον τῶν μετὰ τὸ περίστροπον εἰς τὰς χεῖρας. Πάτερ μου τοὺς ἐφόνευσα!

Ἡ Λεωφόρος ἦτο ἔρημος ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ οὐδεὶς ἀντελήθη τί ἔπραξα. Ὁρμησα εἰς τοὺς ἀγρούς μὴ γνωρίζων ποῦ ἐπήγαινα καὶ τέλος ἐφθασα εἰς μικρὸν χωρίον, ὅπου τὴν ἐπομένην ἐπέστρεψα εἰς τὴν πόλιν. Ἡ δικαιοσύνη ἐπελήθη ἀνακρίσεων, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσε νὰ ἐξακριβώσῃ. Οὐδεὶς εἶδε τὴν πρᾶξιν μου, οὐδὲ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, διότι πυκνὰ σύννεφα τὰ εἶχεν σκεπάσῃ. Παρήλθον ἔκτοτε εἰκοσὶν ἔτη καθ' ἃ προσεπάθησα νὰ λησμονήσω. Ἐδικαιολογήθη εἰς τὴν συνείδησίν μου καὶ σχεδὸν ἡσυχάσα. Ἀλλὰ τώρα ποῦ μέλλω νὰ πορευθῶ εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἡ καρδία μου ταράσσεται καὶ ἡ ψυχὴ μου φοβεῖται. Οἱ ὀφθαλμοί μου βλέπουν τὴν ἀγρίαν ἐκείνην σκηνὴν τῆς λεωφόρου. Μετανοῶ μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν. Δεήθητι πάτερ μου εἰς τὸν Θεόν νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Ἀιμίλιος Παῦλος.

ΤΙ ΜΕΝΕΙ :

Ἄπ' ἰθνηρο τί μένει ὅταν σβύσῃ ;
Τί μένει ἀπ' τὸ ῥόδο τὸ γλυκὸ ;
Τί μένει ἀπ' τῶν γαστριμῶν τὰ μύρα,
Ἄπ' ἰθνηρο τῆς αὐγῆς τὸ μαγικὸ ;

Τὸ ἴδιο ἀπ' τὰ τόσα περασμένα
Μένει μέσα 'ς τὰ στήθη μας βαθεῖα,
Τὸ ἴδιο μένει ἀπ' ὅλην τὴν ζωὴν μας
Τοῦ τάφου σὰν μᾶς κλείσ' ἡ σιγαλιά.

Σάμος Ἐλένη Σ Σβορώνου

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΡΑΚΙΝΘΟΥΣ»

ἸΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ!

Θέλεις νὰ γράφω ὄμορφη
Στὸ Λεύκωμά σου καὶ ;
Μοῦ φαίνεται καλλίτερα
Θὰ κάνω νὰ 'στὸ πῶ :

Ἡ πέννα 'σιὰ Λευκώματα
Ψυτικὴς λέξεις πλάττει,
Τὸ στόμα δμως δὲν ξεχνᾷ
Τῆ λέξι «Σ' ἀγαπῶ».

Γεώργιος Α. Ἀσημάκης

ΞΕΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ.

ΑΤΑΡΑΞΙΑ

Ὁσὴν ἀξίαν ἔχει μία ἡσυχος ἡμέρα, δὲν ἀξίζουν ἑκατὸν ἀνήσυχου. Ἐντὸς τῆς καρδίας μας εὐρίσκεται ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἡδονῶν. Ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ζητεῖ αὐτὰς ἀλλαχοῦ ὑβρίζει τὸν Θεόν.

Οἱ σκοποὶ μου, αἱ ἐπιθυμίαι μου καὶ αἱ ἐλπίδες μου δὲν ἐκτείνονται ποτέ πέραν τοῦ ἴδιου μου κόλπου.

Οἱ ποταμοὶ τρέχουν ταχέως πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκβάλλουν εἰς αὐτὴν χωρὶς νὰ τὴν ἐνοχλοῦν ποσῶς. Ὁμοίᾳ εἶναι ὁ καρδία μου: ὅλα τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν μέγαν τοῦτον κόσμον δὲν ἐπιφέρουν εἰς ἐμέ οὔτε τὴν παραμικρὰν φροντίδα.

Τὴν ἀλήθειαν ἔχω πυξίδα μου, τὴν μετριοφροσύνην πηδάλιον: ὅποιουδήποτε ἀνεμος καὶ ἂν φυσᾷ πάντοτε προοδεύω.

Τὰ νέφη ἀναβαίνουν καὶ πάλιν καταβαίνουν εἰς εἶδος βροχῆς, χωρὶς νὰ μοῦ προξενοῦν καμμίαν ἀνησυχίαν: ὅταν κρύπτουν ἀπ' ἐμοῦ τὸν ἥλιον τὴν ἡμέραν, προσπαθῶ νὰ βλέπω τοὺς ἀστέρας τὴν νύκτα.

Μὲ ἐντελῶς ἀτάραχον βλέμμα παρατηρεῖ ἡ χελιδὼν ἀπὸ τὴν σχεδὸν ἀκίνδυνον φωλεάν τῆς τοῦς ἀματωδῆς ἀγῶνας τῶν γυπῶν: ὅστις δὴποτε καὶ ἐξέλθῃ νικητῆς, δὲν θὰ τὴν ἐνοχλήσῃ ποσῶς: μῦται δὲ καὶ σκώληκες ποτὲ δὲν τῆς λείπουν. Τὰ ἐνδύματά μου κατασκευάζονται ἀπὸ κοινὸν ὕφασμα, ἡ δὲ στέγη τῆς οἰκίας μου ἀνανεοῦται κατὰ τρία ἔτη. Ἀλλὰ κατὰ τί θὰ ἤμην εὐδαιμονέστερος ἂν ἐφόρουν μεταξὺ τὰ καὶ κατώκουν εἰς μέγαρα;

Στέγαι χρυσαῖ δὲν ἀποδιώκουν ἀγρυπνίαν καὶ μέριμναν καὶ ἂν τυχὸν ἐγείνετο σεισμός, πόσον εὐκόλως δύναμαι νὰ προφθάσω τὴν ταπεινὴν μου θύραν.

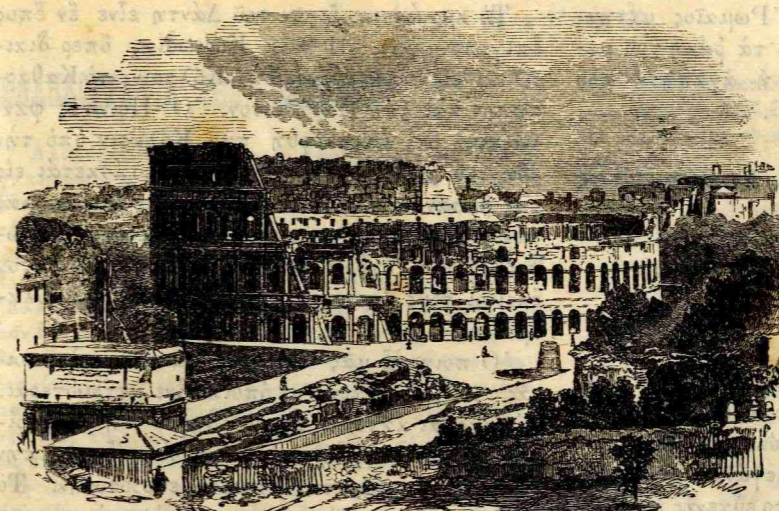
Ἡ περιουσία μου στέκει εἰς τὰ ἄκρα τῶν δύο μου βραχιόνων καὶ ἐκάστη ἡμέρα μοῦ δίδει τὰ προϊόντα τῆς. Ὅταν εἶναι καύσων, δροσίζομαι ὑπὸ τὴν σκιάν δένδρου τινος: ὅταν εἶναι ψύχος, θερμαίνομαι ἐργασίμενος.

Ὅσαι τρικυμῖαι καὶ ἂν συμβῶσιν, ἡ ἀταραξία εἶναι λιμὴν ἀκοικτὸς πάντοτε εἰς τοὺς ἔχοντας ἀθῶν καρδίαν.

Χαίρε ἀταραξία τῆς ψυχῆς! γλυκὺ τοῦ βίου θέληγῃτρον! Βασιλεῖς ἤθελον θυσιάσῃ τὰ στέμματα τῶν διὰ νὰ σὲ ἀγοράσωσιν, ἂν ἐγνώριζον τὴν ἀξίαν σου! Τελείωσε τὰς εὐεργεσίας σου πλέον: σὺ μὲ ἐβοήθησες νὰ ζῆσω καλῶς: βοήθησόν με νὰ ἀποθάνω παρομοίως. . .

(Μετάφρασις)

Γεώργιος Α. Ἀσημάκης

ΤΟ ΚΟΛΟΣΣΑΙΟΝ

(Ἐἶθα συνεκροτοῦντο αἱ φρικαῶδες μοιρομαχίαι τῶν δούλων ἐν Ῥώμῃ)

ΤΑ ΔΙΔΑ

ξέρεις τ' ἄνθη τὰ δροσῶια ποῦ τὰ λὲν λιλά,
Οἱ ἀγροὶ εἶνε γεμάτοι σιὰ νερὰ ἀ-θοῖν.
Τὸ ἠραῖο τῶν τῶ χρωμα τῆ χαρὰ σκορπᾷ
Ἄχ! τὰ μάτια μου πῶς θέλουν λίγο νὰ τὰ ἴδω,
λίγο νὰ τὰ ἴδω.

ξέρεις ποιά 'ν' αὐτὰ τὰ ἄνθη π' ὄλοι τ' ἀγαποῦν,
καὶ ἡ εὐμορφὴ τῶν ὀψι πάντοτε γελά;
Ποῦ τὸ δροσερὸ ἀέρι πάντοτε ζητοῦν;
ξέρεις ποιά 'ν' αὐτὰ τὰ ἄνθη; εἶ-ε τὰ λιλά,
εἶνε τὰ λιλά.

Σοφία Γ. Εὐελπίδου

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡμέραν τινά, ἐξελθὼν εἰς τὸν περίπατον φιλάθρωπος μετὰ τινος φίλου του, συνήντησεν ἐπαίτην τινά, τὸν ὅποιον ἐπλησίασε μὲ βαθὺν σεβασμὸν καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτησε μὲ ἄκραν εὐγένειαν, ἤτις ὡς εἰρωνεῖα ὑφ' οἰοδήποτε παρευρισκομένου ἤθελε θεωρηθῆ, τὸν ἠρώτησε: — Κύριε ἐπαίτης εἶσθε; καίτι ὁ ῥακένδυτο, ἐκεῖνος ἐφάνετο ὅτι ἐγνωνιδῶς προσπάθει νὰ κερδίσῃ ἄρτον, πάντοτε φεῦ! ἀνεπαρκῆ πρὸς συντήρησίν του, καὶ μὴ δυνάμενον ποτέ νὰ ἀποδώσῃ τὴν χαρὰν εἰς τὴν ὠχρὰν μορφήν του, καίτι ἐφάνετο ὅτι δὲν ὑπῆρχον δι' αὐτὸν ἡμέραι, αἶνες φυγαδεύουσι τὴν μελαγχολίαν, τὰς βιωτικὰς μερίμνας καὶ τὴν ὀδύνην, ἡμέραι χαρᾶς, διότι αὕτη εἶναι αἴσθημα ἀπαγορευθὲν ἀπὸ τῆς εἰμαρμένης εἰς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ πτωχὸς τότε ὕψωσε τοὺς βεβαρημένους ὀφθαλμούς του μέσφους δι' οὐ ἐξεδήλου τὴν δεινὴν

κατάστασιν τῆς θέσεώς του. Ὁ δὲ ἰδιότροπος υἱὸς φιλάθρωπος τοῦ ἔρριψεν ὀλίγα κερ-μάτια.

Βεβαίως, ὡς ἦτο ἐπόμενον, πᾶς τις θὰ εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσῃ τοῦτον περὶ τῆς ἰδιότροπου φιλαθρωπίας του.

Καὶ ἀφ' οὗ ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγα βήματα ἀπὸ τοῦ ἐπαίτου ἐκείνου, ὁ φίλος του εἶπεν εἰς αὐτόν.

— Μὰ αὐτὰ εὐφύξει εἶναι πολὺ χειρότερα ἀπὸ τὰς δεινότερας ὕβρεις καὶ εἰρωνεῖας. Ναὶ μὲν πᾶς τις δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ λυπῆται καὶ νὰ ἐλεῇ ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὸν νὰ ὑβρίζῃ.

— Φίλε μου, δὲν ἐσκέφθην οὐδόλως οὔτε νὰ τὸν ὑβρίσω οὔτε νὰ τὸν εἰρωνευθῶ. Διότι ἐγὼ πάντοτε συνεθίζω, ὡσάκις συναντῶ πτωχόν, νὰ ἐρωτῶ αὐτὸν πῶς γινόμενος καὶ ἔπειτα νὰ τὸν ἐλεῶ. Τοῦτο εἶναι μία ποιητὴ εἰς ἣν κατεδικάσῃ ἐμαυτὸν πρὸ δεκαετίας περίπου. Καὶ ὅποτ' ἐρίπτω τὸ βλέμμα μου ἐπὶ ἐπαίτου τινὸς ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου τὰ ἐξῆς:

Ἐσπέρην τινά, ὅτε ἐπανηρχοῦμαι ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶδον ἐξωθεν ἐνός μικροῦ τῆςγειτονίας παντοπωλείου μίαν γρατῆν ῥακένδυτον ἰσταμένην παρὰ τὴν θύραν, παρ' ὅλην τὴν θανατοδύσειραν πνοὴν τοῦ παγετώδους βορρᾶ.

Ἐσκέφθην ὅτι αὕτη περιέμενον ἐκεῖ τὴν ἐξοδὸν τῶν ἐν τῷ παντοπωλείῳ, μὴ τυχὸν κἀνεὶς ἐλεήσῃ αὐτήν, δίδων καμμίαν πεντάραν. Ἄλλως τε τοῦτο βεβαίως εὐκόλως τις ἤθελεν εἰκάσει ἐκ τῶν πενητῶν καὶ πεπαλαιωμένων ἐνδυμάτων τῆς, δι' ὧν καλυπτομένη προσεπάθει νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τῆς δεινῆς καὶ βιαίας παγερᾶς πνοῆς τοῦ βορρᾶ.

Πᾶς γερόντισσα μὴ δεκάρα γιὰ νὰ πιθῆς, τῆς εἶπον τότε. Ἄλλ' ἡ γρατῆ ἤρχισε νὰ ἐκσφενδονίζῃ ἐναντίον μου λαίλαπα ὕβρων. — Παληάνθρωπε, ποῦ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ διακονήσῃς! ἐγὼ περιμένω νὰ μοῦ φέρῃ ὁ μπακάλης τὰ ψώνια, δὲν περιμένω νὰ μοῦ δώσῃς ἐλεημοσύνη. . . . .

Καὶ οὕτω ἐξηκολούθει νὰ ἐκφωνῇ ἐναντίον μου ὕβρεις ἐνῶ ἐγὼ τότε ἐφυγον ταχέως εὐρῶν κακὸν ἀντὶ καλοῦ, καὶ ἔκτοτε πλέον, ὅταν μὲ κκαταλαμβάνῃ ἡ φιλαθρωπία, ἐρωτῶ πρότερον καὶ ἔπειτα τολμῶ νὰ ρίψω τὴν μικρὰν ἐλεημοσύνην μου. Διότι ποῦ ἠξέρει κἀνεὶς ἂν οὗτος

ἐδῶ ὁ ἐπαίτης εἶναι ἄλλος Ῥωμαῖος μετημφιεσμένος, καλυπτόμενος, ὑπὸ τὰ βράκη του μέχρους ὅτου ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν ἡ ἀγαπητὴ του Ἰουλιέττα ; ! . . . . .

(Ἄγιον)

Κωνστ. Δ. Δημόπουλος

D. Blanchet

ΔΑΝΤΗΣ

Ὁ Δάντης Ἀλιγέρης ἐγεννήθη τὸ 1265 εἰς τὴν Φλωρεντίαν, εἰς τὴν πόλιν ἧτις ἦτο καθὼς ἡ Ῥώμη καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἡ πόλις δηλαδὴ τῶν μεγάλων συγγραφέων καὶ τῶν μεγάλων τεχνιτῶν. Ὁ Δάντης τοῦ ὀνόμου ἡ ψυχὴ ἦτο εὐγενὴς καὶ διάπυρος ἐδοκιμάσθη ὑπὸ τῆς δυστυχίας κατὰ τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν. Παιδίον ἔχασε τὸν πατέρα του Νεώτατος ἠγάπησε μετ' ἐνθέρμου στοργῆς νέαν κόρην, τὴν Βεατρίκην, ἧτις ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄθος τῆς ἡλικίας τῆς. Ἡ ἐνθύμησις τῆς πάντοτε ζῶσα εἰς τὴν καρδίαν του τῶ ἐνέπνευσε τὰς ὠραιοτέρας ποιήσεις. Μόνον εἰς τὴν σπουδῆν του καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ποιητῶν ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ εὗρεν παρηγορίαν εἰς τὰς θλίψεις του. Ἐκεῖνος τὸν ὀποῖον ἠγάπησε περισσότερο καὶ ὅστις τῶ ἐχρησίμευσεν ὡς ὑπόδειγμα ἦτο ὁ Βιργίλιος.

Ὁ Δάντης ἦτο ἀληθὴς πατριώτης. Ἦθελεν νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα του εὐτυχῆ καὶ ἡσυχον. Δυστυχῶς ἡ Ἰταλία ἦτο διηρημένη εἰς δύο φετρίας, τοὺς λευκοὺς καὶ τοὺς μέλαινας, οἵτινες ἐμάχοντο ἐμφύλιον πόλεμον. Ἐλαβε μέρος εἰς τὰς μάχας ταύτας καὶ νικηθεὶς ἐξωρίσθη ἐκ τῆς Φλωρεντίας. Περιπλανήθη ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν πάντοτε καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του. Μίαν ἡμέραν ἐκτύπησεν ἐξηνητλημένους τὴν θύραν μοναστηρίου τινός Ποῖον ζητεῖς; τῶ λέγει εἰς μοναχός — Τὴν εἰρήνην! ἀπήντησεν ὁ ποιητής. Δυστυχῶς δὲν εὗρεν τὴν εἰρήνην εἰς τὴν πατρίδα του. Ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐγκτεσθῆθαι εἰς Παρίσιους ὧν ἡ παγκόσμιος φήμη προσεῖλεκε ὄλους τοὺς σοφοὺς καὶ ἐνδόξους τῆς ἐποχῆς. Αἱ σπουδαὶ ὅμως δὲν τὸν ἔκαμαν λησμονήσῃ τὴν πατρίδα του «Ὁ ἄρτος τῆς ξένης, ἔλεγεν, εἶνε πολὺ πικρός». Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀλλ' ἡ Φλωρεντία τῶ ἔκλεισε ἐκ νέου τὰς πύλας τῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐπορεύθη ὅπου; διανύσῃ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου σου εἰς τὴν Ῥαβέννην. Οὗτος ὁ γέρον εἶχε τὸ ἦθος τόσο λυπηρὸν καὶ τεθλιμμένον καὶ τὴν μορφήν τόσο καταβεβλημμένην ἐκ τῆς θλίψεως, ὥστε οἱ κάκοικοι τῆς Ραβέννης βλέποντες αὐτὸν διερχόμενον, ἔλεγεν ὅτι ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ Ἄδου. Ἐκεῖ ἀπέθχεν τὸ 1321.

Τὸ κυριώτερον ἔργον τοῦ Δάντη εἶνε ἐν ἔπος ἐπιγραφόμενον Ἡ Θεία Κωμωδία, ὑπερδιαιρείται εἰς τρία μέρη: Τὴν Κόλασιν, τὸ Καθαρτήριον καὶ τὸν Παράδεισον. Ὁ Ποιητὴς φαντάζεται ὅτι ἐπεσκέφθη τὴν Κόλασιν ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν τοῦ Βιργελίου, καὶ παρευρίσκειται εἰς τὰς βασάνους τῶν κολασμένων, τὰς ὁποίας μᾶς περιγράφει εἰς ἐν ποίημα διάπυρον καὶ φρικῶδες. Εἶνε οἱ ἐχθροὶ του καὶ τῆς πατρίδος του ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους συναντᾷ μετὰ τῶν κολασμένων.

Ὁ ποιητὴς μᾶς παριστᾷ κατόπιν τὰς ποιητὰς τοῦ Καθαρτηρίου αἱ ὁποιαὶ εἶνε μετριώτεροι. Εἰτέρχεται κατόπιν ἔχων ὄδηγὸν τὴν Βεατρίκην εἰς τὸν παράδεισον, τοῦ ὀποῖου ἐξυμνεῖ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἀπειρον εὐφροσύνην. Τὸ ποίημα τοῦτο ἐν μέρει θρησκευτικὸν καὶ πατριωκὸν ἐκλείει κεφάλαια θελκτικώτατα, ἐπεισόδια πλήρη χάριτος καὶ εἰκόνας θαυμασίας. Ὁ Δάντης ἔφθασε τοὺς θεοὺς του διδασκάλους Ὁμηρον καὶ Βιργίλιον. Ἡ Θεία Κωμωδία εἶνε τὸ πρῶτον ποίημα τὸ ὀποῖον ἐγράφη εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν καὶ εἶνε ἐν τῶν τελειοτέρων. Ὁ Ποιητὴς ἔδειξε εἰς τοὺς συμπατριώτας του ὅτι ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα εἶνε ἐπίσης πλούσια ὡς ἡ Λατινικὴ διὰ τὴν ἐξωτερικεὺς τὰ συναισθηματικὰ τῆς ψυχῆς. Διὰ τοῦτο δικαίως δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶνε ὁ πατὴρ τῆς Ἰταλικῆς ποιήσεως.

(Μετάφρασις)

Ἡ Πλειάς.

ΣΑΠΦΕΙΡΟΙ

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Γ. Ἰακίνθου)

Ἡ καρδία τῶν γυναικῶν ὁμοιάζει τὰς ἀγνωστούς ἐκεῖνας χώρας, ὅπου προσορμίζεται τις, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτάς.

Ῥιγδόβνη

Ἐξυπᾶς τὴν αὐγὴν καὶ ἀπέρχεσαι εἰς τὴν κοιλάδα. Πανταχόθεν ἐκτείνεται οὐρανὸς σαπφειροειδὴς καὶ καθαρῶτατος Ἀγνοεῖς ὅμως ὅτι ἐνῶ σὺ ἐκοιμᾶσαι, τὰ νέφη διαλυθέντα ἔχυσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἀφθονωτάτην βροχὴν. ὦ, πόσοι ἄνθρωποι δυστυχεῖς δεικνύουσι τὴν πρωῒν ὄψιν ἀτάραχον, ἀλλ' ἔκλαυσαν ὅλην τὴν νύκτα.

Καῖρνερ

Νὰ ἀγαπᾶς νέος καὶ νὰ νυμφεύεσαι γέρον, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἀκούης τοὺς κορυθαλοῦς φάλλοντας τὴν πρωῒν, καὶ νὰ τοὺς τρώγῃς ψητοὺς τὸ ἑσπέρας.

Ῥίχτερ

Αἱ γυναικες εἶνε πιστότεροι εἰς τὸ μῖσος ἢ εἰς τὸν ἔρωτα.

Γολδόβνη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΛΕΙΑΔΟΣ

Ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς ἡ δημοσιευθεῖσα δὴλωσις, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους ἡ «Πλειάς» θὰ αὐξήσῃ τὴν ἐκδοσὶν τῆς. Πάντες μᾶς συνεχαίροντο διὰ τοῦτο καὶ μᾶς προέτρπεον, ὑποσχόμενοι νὰ ὑποστηρίξωσι τὸ ἔργον μας πάσει δυνάμει. Εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι ἡ Ἑλληνικὴ νεότης κατενόησε ποῖον εἶνε τὸ κατάλληλον δι' αὐτὴν Περιοδικόν, τὸ ὀποῖον θὰ τὴν τέψῃ καὶ θὰ τὴν ὠφελήσῃ συγχρόνως. Ἐπειδὴ δὲ κάποιος «παιδιακιστικὸν περιοδικόν» ὅπως λίαν εὐφῶς τὸ ὠνόμασαν οἱ φίλοι μας ὁμιλῶν περὶ τῆς Πλειάδος παρακινεῖ τοὺς συνδρομητὰς του νὰ μὴ τὴν ὑποστηρίξωσιν ὡς δημοσιεύουσιν ἄλλην ἧτις θὰ βλάψῃ τὴν καλλιθεσίαν των ! τὸ πρᾶκαλοῦμεν νὰ μᾶς ὑποδείξῃ ἔστω καὶ μίαν παράγραφον ἀναξίαν δημοσιεύσεως. Ἐπειδὴ φαίνεται ἐσυνέβησε τὸ περιοδικόν τοῦτο νὰ θέτῃ ὅτι δὴποτε ἀηδίας εὐρηθῆναι νὰ γεμίσῃ τὰς στήλας του (ἔχετε ὑπ' ὄψει σας Ἀγύριστα Κεφάλαια, Σχολεῖον τῶν Ζώων, καὶ ταξίδια τοῦ Σεβὰχ Θαλασσινοῦ εἰς τὴν πόλιν τοῦ χρυσοῦ) νομίζει ὅτι καὶ ἡ «Πλειάς», πράττει τὸ αὐτό. Λάβετε εἰς τὰς χεῖρας σας ἐν φύλλον τοῦ νηπιακοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ καὶ ἐν φύλλον τῆς «Πλειάδος» καὶ ἀπεφάνθητε ἄλλὰ σεις ἀπεφάνθητε ἤδη καὶ ἀπόδειξις ἡ ὑποστηρίξις τὴν ὀποῖαν παρέχετε εἰς τὴν «Πλειάδα» τῆς ὀποίας ἡ κυκλοφορία εἶνε ἤδη μεγαλειτέρα τοῦ νηπιακοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἂν καὶ εἶνε τὸ ἄ. ἔτος τῆς ἐκδόσεως τῆς. Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν κρίσεις Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων περὶ τῆς «Πλειάδος» διὰ τὴν ἄγνωστον πόσον ἡ κοινωνία ἐξετίμησε μίαν ἐργασίαν εὐσυνειδήτου, ἄνευ θορύβου γινόμενης, διὰ τὴν ὀποῖαν κατεβλήθησαν καὶ κόποι καὶ ὀπαναί, διὰ τὴν ἀνταξίαν τῆς ὑποστηρίξεως τῶν φίλων μας.

Ἐπρεπε νὰ εἴσων εἰς τὸ γραφεῖον μας Ἀμαρυλλίς διὰ τὴν ἔβλεπε τὸν Πίπην νὰ χάσκη μίαν ὥραν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἐπειδὴ εἶδε τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ἐπιστολὴν σου, ποῦ τοῦ ἔδειξεν ἡ Πλειάς. Τὸ ποίημά σου πολὺ ὠραῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον.

Εἶνε εὐτυχῆς ἡ Πλειάς ἀποκτώσα νέας φίλας ἐνθουσιώδεις καὶ εὐφυστάτας ὡς ἡ Σκιά τῆς ἐλπίδος (ἐγκρίνεται). Μεταξὺ πολλῶν ὠραίων προσθέτει καὶ τὸ ἐξῆς «Τὸ νόστιμον ἦτο ὅπου χθὲς συντηθήθη μεδύτρις φίλας καὶ ἀρχίσασκε τὰς συστάσεις τῆς «Πλειάδος» μας χωρὶς νὰ ξεύρῃ ἡ μία διὰ τὴν ἄλλην ὅτι εἶνε συνδρομητρία, καὶ τὴν ἐπάθαμε. διότι οὐδεμία ἔγραψε νέαν.» Καὶ κατόπιν ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν ζητεῖ συγγνώμην διὰ τὴν φλυαριαντῆς ! Ἄ, πολὺ μετριόφρων εἶσαι Σκιά τῆς Ἐλπίδος καὶ θὰ κάμῃς τὴν Πλειάδα νὰ σὲ μαλλώσῃ.

Μετὰ χαρᾶς ἐξετελέσαμεν τὰς παραγγελίας σου Φοῖβς (ἐγκρίνεται) Στείλε μας τίποτε ἄλλας ἀσκήσεις, διότι εἰκονογραφημένους γρίφους δὲν δημοσιεύομεν.

«Ἀνυπομονῶ ἂ ἔλθῃ τὸ προτεχὲς ἔτος ὅπως ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν νὰ λαμβάνω ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τὴν προσφιλεῖ Πλειάδα» γράφει μετὰ τῶν ἄλλων ὁ Ἄφρος τοῦ Κύματος (ἐγκρίνεται) διὰ τὰ ὀποῖα τὸν εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Πολὺ ἐλυπηθήμεν Μήλοντ τῆς Ἐρίδος διὰ τὸ ἐπεισόδιον ποῦ σὰς συνέβη μετὰ τῶν καθηγητῶν. Ἄλλὰ ὑπομονή! Τὸ καλοκαίρι ἔφθασε καὶ τότε . . . Ζήτω ἡ Ἀνεξαρτησία ! Ὡστε ἡ «γραῖα Διάπλασις» διοργάνωσε λαχεῖον ἐν Ζακύνθῳ ;

Φύλλα διὰ δύο συνδρομητὰς ἐστείλαμεν ἀγαπητὴ Λευκὴ Ἀἴρ (ἐγκρίνεται) καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ δεικνύεις πρὸς τὴν «Πλειάδα».

Θριαμβευτικῶς προχωρεῖ ἡ Πλειάς ἐν Κρήτῃ, ὅπου

καθ' ἐκάστην ἀποκτᾷ καὶ νέους συνδρομητὰς, πρᾶγμα φυσικώτατον ἀφοῦ ἔχει φίλους, ὅπως ὁ ἀγαπητὸς Μιχ. Κ. Παπαδάκης. Φραγκ. 8 ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Μετὰ χαρᾶς σὲ ἀναγνωρίζομεν ὡς ἀνταποκριτὴν ἐν Ῥεθύμνῃ Παιδί τοῦ Ψηλοῤῥτη (ἐγκρίνεται). Συνδρομὴ σου ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα.

Ἀγαπητὴ Γ. Μ. Λαμπριδίουλε φραγ. 4 ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Πόσους ἐπαίνους γράφει διὰ τὴν Πλειάδα ἡ Ὀμιχλωδὴς Ψυχὴ (ἐγκρίνεται) τὴν ὀποῖαν θεωρεῖ ὡς τὸ καλλίτερον καὶ διδακτικώτερον περιοδικόν «ὦ, πῶς περιμένω τὸ νέον φυλλάδιον διὰ τὴν διαβάσω τὰ ἔκτακα ἀδιηγήματα» γράφει. Καὶ ἡ Πλειάς Ὀμιχλωδὴς Ψυχὴ μάθε ὅτι μετὰ διπλάσιαν ἀνυπομονήσιαν περιμένει νέαν ἐπιστολὴν ἀπὸ ἀγαπητὴν φίλην τῆς, ὡς σὺ.

Ἀγαπητὴ φίλε Ἰωάν. Π. Δαβελλόπουλε εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τοὺς νέους συνδρομητὰς. Τὸ ἀντίτιμον δύνασαι νὰ στείλῃς δι' ἐπιταγῆς καὶ ἐν ἐλλείψει ταύτης εἰς γραμματόσημα.

Ὅλο ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς Πλειάδος ὁ ἀγαπητὸς Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης ὁ ὀποῖος ἔργεται μετὰ τῶν πρώτων ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Βεβαίως δύναται καὶ τὰ ἀδέλφια τῶν συνδρομητῶν νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν τοῦ φύλλου.

Μετὰ χαρᾶς ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σου Μέλ-λουσα Ἐλπίς.

Ἀγαπητὴ Τιμολ. Ἰωαννίδη σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν σύστασιν συλλόγου ὑπὲρ τῆς Πλειάδος. Φύλλα ἐστείλαμεν.

Διὰ τὴν νέαν συνδρομητρίαν εὐχαριστοῦμεν μεγάλως δις Μιαούλη.

Ἀγαπητὴ Ἰ. Δ. Μουρέλλε ἐστείλαμεν τὸ φύλλον τοῦ Μαΐου. Ζητηθείσας «Ἀνεμώνας» ἐστείλαμεν Δακρύβρεκτον Ἴον.

Ἀγαπητὴ Γ. Ν. Στράγγα φύλλα ἐστείλαμεν.

Δις Καίτη Τσαξίρη δραχ. 8 ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ὑποστηρίξιν σας αὐτὴν.

Εὐχαριστοῦμεν πολὺ ἀγαπητὴ Ἀριστογείτων διὰ τὴν ὑποστηρίξιν σου πρὸς τὴν «Πλειάδα», ὡς καὶ δι' ὅσους ἐπαίνους γράφεις δι' αὐτὴν. Ὅλοι μας οἱ φίλοι τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἔχουν διὰ τὸ νηπιακὸν αὐτὸ περιοδικόν. Δραχ. 10 ἐλήφθησαν.

Μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸν γράφει ὁ ἀγαπητὸς φίλος Φ. Γ. Θεοτοκᾶς, ὅστις ἀνυπομονῶς ἀναμένει τὴν «Πλειάδα», ἧτις τῶ ἀρέσκει πολὺ.

Πόσον εὐχαριστήθημεν Ἀγαπητὴ Παναγ. Παρνασσᾶ, διὰ τὴν συνειδήσιν ποῦ ἐπῆλθε καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ δοθῇ εἰς τὸ μέλλον αἰτία παραπόνων.

Εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σας Δις Πουλχερία καὶ ἀγαπητὴ Ἰωάν. Δημητρίου Κρίμα νὰ μὴ ὑπάρχῃ τόπος νὰ θέσωμεν δλόκληρον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φιλάτου Νικολ. Ἐμμ. Πήττα. Χίλια διδράχματα περιέχει ἰδίως ἐν ποίημα πρὸς τὴν Πλειάδα μᾶς ἤρесе πολὺ.

Βεβαίως ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους ἡ «Πλειάς» θὰ αὐξήσῃ τὴν ἐκδοσὶν τῆς Δις Ἀθηνοῦλα Ἱερομνήμοιο.

Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν Ἀγαπητοὶ Α. Σπανόπουλε, Θ. Ζίππα, Α. Τσιριγώτη, Ι. Καλλιάνη, Β. Κυριακόπουλε, Κ. Ι. Βασάνη, Α. Καβόκε, Π. Κόκινε, Νοσταλγὴ τῆς θαλάσσης (ἐγκρίνεται) καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Καὶ νέαν εὐθουσιώδη φίλην ἀπέκτησεν ἡ Πλειάς τὴν Μιμόζαν (ἐγκρίνεται). Πόσον ὑπερηφανεύεται ἡ Πλειάς ἔχουσα τοιαύτας καλὰς φίλας. Ἀγαπητὴ φίλε Χρ. Βελεγγρὴ δραχ. 14 ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριστοῦμεν μεγάλως διὰ τὴν ἀγάπην σου.

Ροδοδάκτυλος Ἠὼς (ἐγκρίνεται) φραγ. 10 ἐλήφθη

σαν καὶ εὐχαριστοῦμεν ἀπέριως διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ψευδώνυμου. Ἀγαπητὴ φίλε Πλία Στρατηγάκη εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα διὰ τὴν τόσην ἀγάπην σου. Δραχ. 12 ἐλήφθησαν. Μεταξὺ πολλῶν ὠραίων ποῦ γράφει διὰ τὴν Πλειάδα ὁ ἀγαπητὸς Εὐάγ. Γ. Μπόσακας προσθέτει καὶ τὸ ἐξῆς «Καὶ ἡ Διείπλασις βλέπουσα ὅτι ὄλαι αὐτῆς αἱ πρῶται κατεργαγίαις θὰ ἀποκαλυφῶσι διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ λαμπροῦ περιδικοῦ σὰς ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς ἀητητήτου Πλειάδος. Δὲν ἐλήφθη μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς οὐδεμία «Ἀνεμώνη» ἰδική σου Ἄθῶα καρδία. Μήπως δὲν τὰς ἐστειλες ἀσφαλῶ; Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Ἀσπασμοὶ πληροφοροῖαι. — Ὁ Εὐάγ. Μπόσακας δηλοῖ ὅτι μόνον μετὰ τὸ ψευδώνυμόν του ἀνταλλάσσει «Ἀνεμόνας» Ὁ Χαλασμός Κόσμου συνιστᾷ εἰς τὴν Κρήνην τῆς Νεότητος νὰ φυτεύτῃ εἰς τὸν ὄπισθεν τῆς οἰκίας των κήπον λαχανικά, ἀλλὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὸν Ἄζωρ, διότι ἀσφαλῶς θὰ τὰ καταστρέψῃ. Ὁ Τιμολ. Ἰωαννίδης χαιρετᾷ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου ἢ «Νεότης» καὶ τῆς εὐχεται καλὴν ἐπιτυχίαν. Τὸ χρυσοπτ. Ὀνειρον συγγαίρει τὸ Διὰ βχτικὸ Περιστεράκι διὰ τὸν ὠραῖον ἐπικηδεῖον ποῦ ἐδώμοσιευστὲν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ φίλου του Μ. Νικολόζῃ.

Ἀνεμόνας ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν. — Ὁ Ἀριστογείτων μετὰ τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος, Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἄρην, καὶ χλασμόν Κόσμου. Τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος μετὰ τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, Ἄνθος τῆς Νεότητος, καὶ Βρετανικὸν Ἀστέρα — Ἡ Λησμονημένη Καρδοῦλα μετὰ τὴν Αἰωνίαν Ἐνθύμησιν, Δακρύβεκτον Ἴον, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Πάριδα, Δοῦκα Βωφόρ, καὶ Πλούσιον Φουκαρᾶν.

Τὸ Δακρύβεκτον Ἴον μετὰ τὴν Αἰωνίαν ἐνθύμησιν, Αἰμίλιον Πυλόν, Ἄθῶν. Φλιόκην, καὶ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι. Τὸ Ἀκρογιάλι, μετὰ τὴν Ἀμκρυλλίδα, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Κρήνην Νεότητος, Ἰωάν. Σουβαλιώτην, Λίγ' ἀπ' ὄλα, Σταῦρον Φροῦζην, Βασίλισσαν τῆς Γρανάδας, καὶ Εἰρωνίαν τῆς Τύχης. Ὁ Δοῦξ τοῦ Αἰγαίου μετὰ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἐλπίδος, Marie — Louis de Vida, Ἀργυρότοξον Ἀπόλλωνα, Ἀθῶν Καρδίαν, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Ἄνθος τῆς Ἀκτολῆς, Πλούσιον Φουκαρᾶν, Δοῦκα Βωφόρ καὶ Βασίλισσαν τῆς Γρανάδας. Ὁ Γεώργ. Ἀσημάκης μετὰ τὸ Δακρύβεκτον Ἴον, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Βασίλισσαν τῆς Γρανάδας, Ἐκρινὴν Πρωίτην, Αἰωνίαν Ἐνθύμησιν, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Βρετανικὸν Ἀστέρα, καὶ Πλούσιον Φουκαρᾶν. Τὸ Φῶς τῆς Νυκτός μετὰ τὴν Εἰρωνίαν τῆς Τύχης. Μῆλον τῆς Ἐριδος καὶ Πλούσιον Φουκαρᾶν. Ἡ Δίς Σοφία Γ. Εὐελπίδου μετὰ τὴν Ἰουλίαν Συμμελίδου, Δακρύβεκτον Ἴον καὶ Πλούσιον Φουκαρᾶν — Ἡ Ἀθῶα Καρδία μετὰ τὸ Μῆ μετὰ Λησμόνει, Ἰουλίαν Συμμελί-

δου, Δακρύβεκτον Ἴον καὶ Πλούσιον Φουκαρᾶν — Ἡλικὴ Ἀκτίς τὸ Μῆ μετὰ Λησμόνει, Ἰουλίαν Συμμελίδου, Χουστ. Ὀνειρον Δακρύβεκτον Ἴον καὶ Αὔραν τῆς Κερκύρας.

Ὁ Φρᾶ Διάβολος (ἐγκρίνεται) Μετὰ τὸν Δοῦκα Βωφόρ — Ἡ Δίς Καίτη Μώρου μετὰ τὴν Βασίλισσαν τῆς Γρανάδας, Καν' Ἀλεξ. Λεονάρδου, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Εὐελπιν ΣΚ, Δακρύβεκτον Ἴον, Ἀθῶν. Φλιόκην, Μῆ μετὰ Λησμόνει, καὶ Λησμονημένην Καρδοῦλαν. Ἡ Δίς Ναυσικᾶ Η.Κ. μετὰ τὸν Ἀθῶν. Φλιόκην, Χρυσοπτ. Ὀνειρον καὶ Σοφ. Γ. Εὐελπίδου. Ὁ Πάρις μετὰ τὸν Ἄρην, Ἀμκρυλλίδα, Ἀκρογιάλι, Κυλώνειον Ἄγος, καὶ Αἰωνίαν Ἐνθύμησιν.

*****

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ 5 ΦΥΛΛΟΥ

1) Νῆμχ-Μνήμα 2) Τόνος-Όνος 3) Ἄγανγαλῆ-ἄλκς-νησι 4) Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήτης.

ΛΥΤΑΙ

(Ὁ ἐν τῇ παρενθέσει ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ἕκαστος ἔλυσεν). Μιμῶζα (3), Πάρις (2), Ἄρ. Πήττας (2), Ἀριστογείτων (2), Ἄντων. Η Πήττας (3), Λίγ' ἀπ' ὄλα (3), Μῆλον τῆς Ἐριδος (4. εὐγε!), Μενεξεδένιο Μπουκετάκι (3), Ἀθῶα Καρδία (1), Φῶς τῆς Νυκτός (2), Σοφία Γ. Εὐελπίδου (2) Γιάγκος Σουβαλιώτης (1). Δοῦξ Βωφόρ.

Βραβεύεται τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος.

*****

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Ἄν λάβῃς δύο γράμματα θὰ κάμῃς ἐν τῷ ἔμα Πόλιν ἀρχαίαν ἐνδοξὴν, καὶ σύγχρονον σινάμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εὐάγ. Γ. Μπόσακα.

2) Ἐπὶ τῶν ὤμων στιβαρῶς τὸν οὐρανὸν βεστᾶζω. ναγραμμᾶτιζόμενος βαρυαλῶς στενάζω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τιμολ. Ἰωαννίδου

3) Γρῆφος.

1 2 1 γρηά

Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς φίλους μας τὸ παρὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ προαστείου καπνοπωλεῖον τοῦ φιλοπροόδου καὶ περιποιητικωτάτου νέου Νικολ. Σταμούλη, ὅπου θὰ εὕρωσιν τὰ πεφημισμένα καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καπνὰ «Ὠμέγα».

Ταχυδρομικὰ δελτάρια ἀνταλλάσσοις Ὁ Γεώργιος Ἀσημάκης Καλλιθέας 20, καὶ ὁ Εὐάγγελος Σιγνῆς Λυκαβητοῦ 23. Ἀθῆναι.